

Wielki i wybitny mówca. Ludzie słuchali go z zapartym tchem. Do dziś są powtarzane słowa świętego: „dobra mowa jest jak plaster miodu”. Pszczelarze natomiast, których jest szczególnym patronem, wierzą, że „św. Ambroży miodu dołoży”. **KOLUMNA KOŚCIOŁA**

Ambroży urodził się ok. 340 roku w Trewirze (Niemcy) w bogatej arystokratycznej rodzinie (jego ojciec był prefektem Galii). Wykształcenie zdobył w Rzymie (Włochy), tam też rozpoczął karierę urzędniczą i polityczną. Po pewnym czasie został wysłany do Mediolanu (Włochy), by pełnić funkcję konsula. Jako młody i szlachetny człowiek pragnął zyskać sławę i uznanie, jednak Pan Bóg przygotował dla niego inny plan. Mimo że św. Ambroży był katechumenem, po śmierci biskupa Mediolanu, został wybrany na jego następcę. Rozpoczął od mocnego akcentu: rozdał majątek ubogim. Od razu dał się poznać jako znakomity organizator, gdyż uformował posługę licznej grupy katechistów.

Był człowiekiem rozważnym i wrażliwym na krzywdę ludzką. Ogromną popularność zyskał dzięki swoim kazaniom i katechezom głoszonym w mediolańskich świątyniach. Jego sława docierała do najbardziej odległych zakątków Cesarstwa Rzymskiego.

Biskup Ambroży uczestniczył w wielu sporach dogmatycznych dotyczących tajemnicy Chrystusa i Trójcy Świętej. Miał znaczący wpływ na życie polityczne, a w szczególności na cesarza Teodozjusza, którego skłonił do pokuty po dokonanej przez niego rzezi Tesaloniczan. To właśnie za pośrednictwem prostych, a zarazem pięknych i przesiąkniętych wiarą kazań

biskupa otwarło się na nawrócenie również serce przyszłego doktora Kościoła św. Augustyna, który swoje przeżycia i przemyślenia opisał w „Wyznaniach”.

†

Zmarł biskup Ambroży w Wielki Piątek 4 kwietnia 397 roku. Pozostawił Kościołowi bogatą spuściznę literacką, którą stanowią przede wszystkim kazania, komentarze do Ewangelii św. Łukasza, liczne hymny, które weszły na stałe do liturgii, pisma dogmatyczne, mowy i 91 listów biskupa, oparte na Piśmie Świętym, tradycji Kościoła katolickiego oraz osobistej modlitwie i doświadczeniu św. Ambrożego słynącego z mądrości i sprawiedliwych sądów. Za życia określano go jako „kolumnę Kościoła”, „perłę, która błyszczy na palcu Boga”. Z racji tak wielkiego dorobku naukowego został on zaliczony, obok św. Augustyna, św. Hieronima i św. Grzegorza I Wielkiego, do grona 4 wielkich doktorów Kościoła.

CZEGO MOŻEMY SIĘ NAUCZYĆ OD ŚW. AMBROŻEGO?

Święty uczy nas wierności Prawu Bożemu, rozsądnej odwagi, która pozwala wzywać w sposób bezkompromisowy do nawrócenia. Wskazuje na Pismo Święte jako źródło wszelkiej mądrości..

CIEKAWE!

Zdumiewała wszystkich aktywność biskupa Ambrożego. Jak podkreślił biograf, po śmierci świętego, jego obowiązki katechetyczne musiały być podzielone między pięciu kapłanów.

Niektórzy przypisują autorstwo hymnu „Te Deum Laudamus” („Ciebie Boga wysławiamy”) św. Ambrożemu, który miał go napisać jako dziękczynienie za chrzest św. Augustyna..

Z UST ŚWIĘTEGO

„Jeśli więc dusza czyni coś sprawiedliwego, to wielbi obraz Boga, na podobieństwo którego jest stworzona. Toteż gdy Go wielbi, ma udział w Jego wielkości i przez to się wywyższa”. („Ojcowie żywi”, oprac. Marek Starowieyski).

WSPOMNIENIE LITURGICZNE

Kościół wspomina św. Ambrożego 7 grudnia.